

UPŘÍMNOST

Nevěděl Valek, co je žena zač.

„Utopen má být každý parobác,
pravil. Však žena špouli hubičku:

„Nauč se tedy plavat, mužičku!“

HBITÁ ODPOVĚĎ

Zatoužil jeden mladík po zábavě.

Že komedii v městě hráli právě,
šel tam; však pozdě: bylo téměř jisto,

že nenajde už žádné volné místo.

Z dobrého srdce postoupil mu kdosi
rob lavice, dost tvrdý a dost kosý.

Ten rob ho tlačí, trápi ho až k smrti,
takže se chudák jako kužel vrtí,

nadskočí a zas poposedne vkrátku

hned na tu, hned na druhou půli zadku.

Však dívka před ním přísně se s ním vadí:

„Nevrť se, pane!“ Hbitě pravi mladík:

„Kdybys ty, panuo, mezi stěbny měla
totéž co já, víc by ses rozvrťela.“

DOBŘÁ ROLE

*Z domu odjel hospodář, a tak žirné pole
nepřináší užitek, ladem leží bolé.
Hospodyně snaží se napravovat škody:
i když muž je dlouho pryč, ona děti rodí.
Viš, proč pole nerodí, ale žena ano?
Ona má svou roličku řádně obdělanou.*

OKLAMANÁ

*Petrovi k tomu mnoho nechybělo
odevzdat Bobu duši, zemi tělo.
Uslyšel však, jak jeho Anděla
už nového si sbánil manžela,
a naschvál vstal a potom dále žil,
jen aby jí ty rejdy překazil.*

Příčino svatá mého vykoupení!

*Kdo vložil tě na jasnou Kalvárii,
kde duše, které z milosti tvé žijí
na svobodě, zas vbáňíš do vězení?*

*Pokud se odtud nelze spasit v spěchu,
necht moje trýzeň smyje moje břichy,
budu zde ležet pokorný a tichý
až do smrti, do posledního dechu.*

*Neumřu ale, zableděn jsa k tobě:
naděje téměř mrtvá zas mě vzkřísí
a vzbudí srdce ňadry zabřívané.*

*Vstávají přece i ti mrtví v hrobě
vidouce tak, jak stalo se už kdysi,
keříž mezi dvěma lotry s tebou, Pane!*

*Motýle, zvolna! Je tu oheň živý!
Plamene stráž se, varuj se té svíce,
v níž skryta čibá smrtka-ukrutnice,
a mučednictví nebud žádostivý!*

*Sám k svému hrobu kvapíš beze strachu,
sám k vlastní rakvi spěcháš, vytrvalý,
a spásu vidíš v tom, co k smrti pálí.
— Ach! Už jsi vzplanul, přenešťastný brachu!*

*Však jaké štěstí, že jsi políbením
v rozkoši splynul s milovanou svíci,
že s ní byl spojen poslední tvůj vzdech.*

*Kež bych i já s tou, nad níž v světě není
a k níž mě vábí oheň všepálící,
umřítí mohl, rty na jejích rtech!*

Jestli je pravdou to, co blásával
 krotonský mudrc, že smrt není zmar,
 že lidské duše, jež už došly k cíli,
 smrti se pouze těla pozbavily
 a v novém těle v nový život zase
 přestěhují se po nedlouhém čase,
 potom je smrt — to říkám svými slovy —
 na starou duši jenom župan nový:
 posmívat se jí můžeme a sobě
 strach ušetřit před rozpadnutím v hrobě.
 I já, až jednou choroba mě zlomí
 a života nit Parkey dopředou mi,
 opustím s chutí cary povetšelé,
 a než si vyjdu v zbrusu novém těle,
 na nový život čekaje a mládí,
 v podobě vánku chci dlít u své Jady:
 budu ji chladit v krutém letním žáru,
 na hebkých řadrech zvedat hebkou šálu
 a budu — jak jsem toužil zaživa —
 v té sluji z alabastru ožívat.

Nikdy mě to nelákalo
 virtuózně být, Bekwark, Galot:
 jenom jsem si doma zpíval,
 rozmrzelost zabánival.
 Ať jsi tedy kdo jsi, pane,
 co čteš veršičky mnou psané,
 ať máš pro ně plno chvály
 či tě málo zaujaly,
 nic neříkám, byť vše slyším:
 já svou loutnu nepodpíši.